

LLEGIM TEATRE

A tots els qui heu vingut de Marc Rosich

Dissabte 1 d'abril de 2017

10:30h

Marc Rosich

Marc Rosich, 1973

Dramaturg, director d'escena, traductor i actor ocasional, és llicenciat en Periodisme (UAB) i Traducció i interpretació (UAB). És membre de la productora Teatre Obligatori i forma part de l'equip directiu d'Òpera de Butxaca i Nova Creació (OBNC). S'ha format en l'escriptura dramàtica a la Sala Beckett de Barcelona, on actualment sol impartir classes. També és professor de dramaturgia a l'ESAD de l'Institut del Teatre i a l'ESAD Eòlia.

En paral·lel a l'escriptura de les seves peces originals, s'ha especialitzat en l'adaptació de textos narratius al teatre i en la transformació dramàtica de clàssics per a la seva posada en escena. D'altra banda, el seu interès per la relació entre música vocal i teatre l'ha portat a llaurar una llarga experiència en muntatges que uneixen les dues disciplines, des del musical popular fins a l'òpera contemporània.

Les seves darreres estrenes han estat:

- La direcció i dramaturgia del musical per a tots els públics *Renard o el llibre de les bèsties* a partir de Lull i amb música de Clara Peya (Teatre Obligatori, Teatre Lliure, 2016),
- La direcció i autoria del monòleg *A mí no me escribió Tennessee Williams* (Cia. Roberto G. Alonso, Fira Tàrrrega 2016),
- La direcció i dramaturgia de *Les alegres casades de Windsor* de Shakespeare (Parking Shakespeare, Parc estació del Nord, 2016),
- Dramaturgia amb Tilman Ramstedt d'*Office for postidental living* (OBNC – Neuköllner Oper Berlin / Festival Grec, dir. Matthias Rebstock)
- Dramaturgia amb Carlos Be i Helena Tornero de *La fragilitat dels verbs transitius* (Cia. Roberto G. Alonso / Festival Grec, dir. José Martret)
- El text breu *Em parlen!* dins el projecte *Llibràlegs* (Festival Temporada Alta, dir. Jordi Prat i Coll),
- La direcció d'escena de l'òpera contemporània *4Carmen* (OBNC – Festival de Peralada / Neuköllner Oper Berlin / Arts Santa Mònica 2015),
- El text del musical de gran format *Fang i Setge*, escrit amb Marc Angelet i Josep Pedrals, i música de Salvador Brotons (Teatre Victòria / Teatre de la Passió – Olesa, 2015)
- El llibret de l'òpera *Cantos de Sirena*, música de Howard Arman, amb Carlus Padrissa / La Fura dels Baus (Theater Luzern / Köln Oper 2015),

- Els textos del musical de cambra LIMBO amb música de Clara Peya (Les impuxibles, Versus Gaudí 2014),

- El llibret de l'òpera Bazaar Cassandra, música d'Enric Palomar (Neuköllner Oper Berlin, 2014),

- La direcció i dramaturgia de Woyzeck de Büchner (Parking Shakespeare, Sala Beckett / Palo Alto 2014)

- La direcció d'escena de l'òpera Dido & Aeneas de Purcell (Cor Jove de l'Orfeó / Palau de la Música 2015-2013).

Entre les seves obres originals també es troben La dona vinguda del futur (TNC, Premi butaca millor espectacle infantil, dir. Marc Rosich), Car Wash (Teatre Romea / Theater Stuttgart, dir. Annette Pullen), Rive Gauche (Sala Muntaner, dir. Rafel Duran), N&N (Sala Beckett, dir. Antonio Calvo), Party Line (Sala Beckett, dir. Andrea Segura), De Manolo a Escobar (Teatre Condal i gira nacional, dir. Xavier Albertí), Surabaya (Teatre Romea, finalista al premi de la Fundació Romea, dir. Sílvia Munt), Copi i Ocaña, al purgatori (Almeria Teatre, dir. Marc Rosich / Tantarantana, dir. Julio Álvarez).

Ha estat col·laborador habitual de Calixto Bieito, amb qui ha signat la dramaturgia d'espectacles com Leonce und Lena. Dunkle Nacht der Seele a partir de Büchner (Residenz Theater, Munich), FORESTS a partir de Shakespeare (REP Birmingham / Barbican Londres / CDN Madrid), Camino Real de Tennessee Williams (Goodman Theatre, Chicago), El gran teatro del mundo de Calderón (Theater Freiburg, amb música de Carles Santos), Voices (Betty Nansen Teatret Copenhagen), Don Carlos de Schiller (Mannheim Schillertage / Festival Grec / CDN), Tirant lo Blanc de Joanot Martorell (Romea / Hebbel am Ufer Berlin / Frankfurt, amb música de Carles Santos, Premi de la Crítica de Barcelona a la millor adaptació) o Plataforma de Michel Houellebecq (Teatre Romea / Festival d'Edimburg / Gira nacional).

Ha signat les adaptacions teatrals de Pedra de tartera de Maria Barbal (TNC, dir. Lurdes Barba), Mequinensa de Jesús Moncada (TNC, dir. Xicu Masó), Mort de Dama de Llorenç Villalonga (TNC, dir. Rafel Duran, Premi Escènica a la millor adaptació), Falstaff a partir de Shakespeare (CDN Madrid, dir. Andrés Lima), Hedda Gabler d'Ibsen (Teatre Lliure, dir. David Selvas), Las dos bandoleras de Lope de Vega (Cia. Teatro Clásico Madrid, dir. Carme Portaceli), Fuegos de Marguerite Yourcenar (Mèrida / Festival Grec, dir. Josep Maria Pou), L'odissea d'Homer (Temporada Alta / Festival Grec, dir. Antonio Calvo).

Com a llibretista, també ha estrenat la cantata Rambla Llibertat amb Albert Carbonell (L'Auditori, projecte Cantània), i les òperes Java Suite (Basel / Peralada) Lord Byron, (Darmstadt / Liceu) i La Cuzzoni (Darmstadt / L'Auditori), totes tres amb música d'Agustí Charles. Com a actor a treballat a les ordres de Victòria Szpunberg a La màquina de parlar (Sala Beckett) i de Xavier Albertí a De Manolo a Escobar.

«Pròleg» sobre Marc Rosich, **a l'edició de Surabaya**

Xavier Albertí

Un escriptor exòtic, no sé si dir afectat, és el senyor Rosich. D'aquella mena d'escriptors teatrals que fan d'actors, directors, productors i de tot el que calgui, i de tots aquests sabers en queden rastres en la seva escriptura. Una escriptura que sap de la seva obligació de configurar una plasticitat musical en primer lloc, o sigui teatral, d'una teatralitat que té en la verbalització el seu primer aliat. Després vénen les estratègies: les de desplaçar subtilment la confrontació escènica per una de més intel·lectual, menys segrestada per la situació, les de crear contínues màscares d'un jo/personatge que de tant ser travessades per nombroses intertextualitats ja no sabem si tenen altra lògica que la seva pura elocució, si rere el que diuen hi ha res més que una voluntat constructiva de miratges verbals.

El de Marc Rosich és, doncs, un teatre de paraules que se situa en la millor tradició europea, la que no ha volgut trencar del tot amb el teatre tardoburgès, sinó visitar-lo amb nous paràmetres estètics i fer de la reinvençió de la tradició un dels seus trumfos. La verbalització en el teatre esdevé traducció acústica que en altres formes literàries anomenem estil. El senyor Rosich ha triat el camí de l'especulació estilística, un camí que no sempre ha conviscut plàcidament amb el fet teatral i amb els seus crítics. Però em sembla que el senyor Rosich ja ho sap això, i ens ofereix la seva divertida tria per un cert coqueteig amb perversions i pervertiments —estilístics, és clar— que l'acosten a una calculada insinuació d'amaneraments que li acabaran donant un pes específic proporcionat a la seva talla d'individu en el cada vegada més divers paisatge d'escriptors teatrals que han anat apareixent a les terres catalanes darrerament.

Aquest és un teatre que es construeix paraula a paraula, creant noves tensions entre llenguatge i semàntica, entre elocució i estil, com Flaubert, com Rubén Darío, com D'Annunzio, com Thomas Bernhard.

Aquest és un teatre que crea mecanismes tècnics propis, com l'exasperació autoparòdica sustentada en una estètica de l'excés, com l'acceleració del tempo intern dels personatges i de la seva traducció comportamental, i això genera —és clar— una teatralitat pròpia. Quina sort que té el senyor Rosich.

Disfrutem-la.